

Hồi 3

Cảnh Cáo Vạn Toàn

Lệ Tuyệt Linh hỏi:
- Cô nương bắt được tin đó từ lúc nào?
Bạch Liên Bình suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Khoảng nửa tháng nay!

Lệ Tuyệt Linh trầm giọng:

- Thế ra Võng Lệnh của Tào Nghệ được truyền đi nửa tháng nay rồi à ?

Bạch Liên Bình gật đầu:

- Có lẽ vậy. Sở dĩ bọn chúng chưa làm chi các hạ, bởi vì hành tung của các hạ vô định, như con chim trời lướt gió tung mây, phiêu dạt khắp bốn phương...

Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng rồi gật gù đáp:

- Đúng thế ! Nhất là trong suốt một tháng nay, sinh lực của tại hạ phồn thịnh lắm, luôn luôn tại hạ phải xê dịch khắp bốn phương, vó ngựa không hề dừng lại nơi nào lâu cả. Chính tại hạ cũng không biết sáng lên đường rồi chiều lại phải ngủ tại địa phương nào, thì bọn chúng làm gì theo dõi nổi ?

Bổng chàng hỏi :

- Bạch cô nương! Cứ theo sự hiểu biết của tại hạ thì trong Hắc Lô, có bốn tổ là Thiên tổ, Địa tổ, Huyền tổ và Huỳnh tổ, Võng Lệnh của Tào Nghệ đã được giao phó cho tổ nào, cô nương có biết chăng?

Bạch Liên Bình khẽ cười rồi đáp:

- Chúng đã giao cho Thiên tổ và Huyền tổ. Các hạ nên biết là mỗi tiểu tổ trong Hắc Lô gồm có bốn người, hai người của tổ này và hai người của tổ kia. Thiên cùng Địa tổ thì chuyên về võ công, còn Huyền và Huỳnh hai tổ thì sở trường về dụng độc, đồng thời họ nghiên cứu độc dược của ngoại nhân để tìm cách hoá giải. Theo thiên ý của ta, nếu như các hạ có gặp họ rồi, thì phải nên hết sức cẩn thận, may ra mới cơ tránh được nguy hại tới bản thân.

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười ngạo mạn:

- Thiên hạ giang hồ sẽ thấy cái kết quả về cuộc đụng chạm giữa Lệ Tuyệt Linh này và Hắc Lô trong tương lai !

Bạch Liên Bình chĩnh sắc mặt, nghiêm nghị hỏi:

- Các hạ thấy ta nói có ngoa chẳng ? Tin tức đó có xứng đáng với nửa rường ngọc này không hả ?

Lệ Tuyết Linh bực dọc cắt lời :

- Tại hạ đã hứa lời chia cho cô nương rồi thì cái tin này có xứng đáng hay không xứng đáng nó cũng đã định rồi, cô đừng hỏi chi cả.

Bạch Liên Bình đắc ý :

- Ta phải mạo hiểm ghê lắm đó nhé! Phải trải lắm gian lao mới có được một cái tin như vậy. Tuyết đối các hạ không nên tiết lộ với ai về tin tức này. Đêm nay là mồng sáu tháng sáu, đến đêm mười lăm, đầu canh một, ta sẽ có mặt tại toà Lương Đình trong khu rừng vắng thuộc vùng Thanh Câu Điền đợi chờ các hạ. Chắc các hạ biết rõ nơi đó ? Cách Tùng Đường Môn độ ba mươi dặm thôi. Ta nghĩ các hạ đã từng qua lại nơi đó nhiều lần rồi.

Lệ Tuyết Linh gật đầu không đáp.

Chàng thoáng liếc qua Bạch Liên Bình nhỏ giọng hỏi:

- Do đâu cô nương biết được tin tức này? Mà lại còn biết rành nữa? Tại hạ hỏi chỉ mà hỏi thôi, không dám ép buộc cô nương phải trả lời, nếu thấy tiện thì cô cho biết, còn không thì thôi vậy.

Bạch Liên Bình khẽ cười nhẹ. Sau một hồi đắn đo cô đáp, giọng đã bớt gắt gao:

-Thật ra giang hồ đã đồn sai về các hạ. Ta chẳng thấy công tử khinh mạn ở điểm nào cả. Còn về bí mật kia, xin công tử hãy giữ bí mật giùm. Nàng khách sáo đối xứng cả cách xưng hô.

Lệ Tuyết Linh lẹ làng đáp:

- Đương nhiên rồi, xin cô nương an tâm thổ lộ!

Bạch Liên Bình tiếp:

- Ta có một vị sư huynh, hiện đang sung chức vệ sĩ bên cạnh Tào Nghê. Chính y báo tin cho ta hay để đi thương lượng cùng với công tử về vụ giao dịch này. Ngoài ra ta còn có thêm vận may là biết được sự tình giữa công tử và Đơn Môn phái. Thật ra người vợ thứ ba của Lô Tử Nghiên trước kia là bạn thân của ta, Lô Tử Nghiên vô tình có cho vợ hay về việc nhờ công tử tiếp xúc với Mạnh Ngạn, đòi lại nửa rường ngọc, lão còn nói rằng sẽ lập tức đến đây chờ công tử. Nhờ ta đến đây trước cho nên đã thấy rõ mọi diễn tiến của cuộc giao đấu vừa qua. Sau cùng ta mới ra mặt.

Lệ Tuyết Linh cười lạnh:

- Khá lắm ! Song, lỡ như tại hạ không thu thập nổi bọn kia, thì cô nương lại định làm sao đây hử?

Bạch Liên Bình bật cười ranh mãnh nheo nheo mắt đáp:

- Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra. Ta biết Lô Tử Nghiên không phải là hạng ngu ngốc. Hắn sẽ không bao giờ làm việc gì mà hắn chưa nắm chắc phần thắng trong tay vì hắn chẳng muốn bức dây động rừng. Hơn nữa danh tiếng của các hạ không phải là nhỏ, nếu không Lô Tử Nghiên đâu đã giao trách nhiệm này cho các hạ! Ít nhất lão ta cũng hiểu giá trị của người nhận sự ủy thác của lão chứ! Nói cho cùng, nếu như các hạ bại thì ta coi như cuộc giao dịch không thực hiện được, thế thôi. Ta không đại gì dây vào bọn họ, cho mãi mãi bị phiền phức .

Lệ Tuyết Linh gật đầu :

- Cô nương quả thật quá khôn khéo, biết tính toán sâu xa.

Bạch Liên Bình liếc xéo chàng:

- Cám ơn công tử đã quá khen, tiểu nữ chẳng dám nhận. Tuy nhiên, cho các hạ biết luôn là tùy người ,ta mới cho rõ mọi chuyện, chứ không phải ai ta cũng thành thật vậy đâu. Giọng cô lại lạnh lùng trở lại.

Lệ Tuyết Linh chớp mắt:

- Thế ra Lệ Tuyết Linh quả thật là có phúc nên mới được cô nương đối xử bằng tấm chân tình đó ha.

Chàng cười mát, hững hờ tiếp:

- Thật là không dám tâm lãnh.

Bạch Liên Bình cau mặt :

- Các hạ đừng quá tự phụ, chỉ trong trường hợp này thôi, sau này thì không biết được đâu đó.

Lệ Tuyết Linh gật gù:

- Thật là thú vị ghê!

Đưa tay chỉ Kim Sam Khách, Bạch Liên Bình nói:

- Các hạ hãy cứu hắn tỉnh lại, rồi bức cung hắn về rường ngọc cho gấp, ta phải dự thính cuộc hỏi cung này mới thấy yên tâm.

Lệ Tuyết Linh bước tới cạnh Kim Sam Khách Mạnh Ngạn, y đang nằm vắt ngang nơi chiếc ghế, mê man. Chàng dụng lực chà sát nơi nhân trung của y một lúc, vận công vào tay, vỗ vỗ nơi các khớp xương .

Không biết tìm ở đâu, Bạch Liên Bình mang nước tới .

Mạnh Ngạn thọ thương rất nặng, một vết bầm to hiện rõ dưới nách bên tả, ba đốt xương sườn gãy. Lệ Tuyết Linh phải phí lắm công phu trong một lúc mới làm cho y tỉnh lại được .

Tuy tỉnh rồi nhưng y vẫn chưa khôi phục hoàn toàn tri giác.

Bạch Liên Bình đổ nước lã lên đầu y.

Lệ Tuyết Linh liếc thoáng qua nàng, chừng như chàng có cười nhẹ, mỉa mai:

- Cô nương sao mà gấp quá thế? Hắn chạy chẳng thoát khỏi tay hai chúng ta đâu mà.

Bạch Liên Bình đáp:

- Đêm dài lắm mộng. Giải quyết sớm có lợi hơn nhiều.

Không lâu lắm, Mạnh Ngạn từ từ mở mắt ra .

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Người tỉnh rồi à? Chiếc rương kia người dấu ở đâu, nếu không nói ra thì người biết ta sẽ làm gì người chứ !

Mê man thì quên đau, tỉnh lại rồi là Mạnh Ngạn nghe nhức nhối suýt chết đi được, chẳng kịp nhận thức ra mình đang ở nơi đâu, hắn chỉ nghe đau đớn cả châu thân, nên buộc miệng rên ư ử.

Lệ Tuyết Linh quát lớn:

- Ta hỏi người lần nữa, chiếc rương đâu rồi?

Cố dần cơn đau nhói Mạnh Ngạn thều thào:

- Người ... đừng nuôi mộng!

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Người đúng là một thằng ngu ! Trong trường hợp này mà người còn ương ngạnh thì chỉ thiệt thân thôi. Ta có trăm ngàn phương cách bẻ gãy cái ương ngạnh của người, chắc chắn là người không chịu nổi đâu. Tốt hơn hết người nên ngoan ngoãn nghe lời ta, bởi cuối cùng rồi người cũng phải khuất phục kia mà ! Ta chắc người là con người khá, không đến nỗi quý trọng gia tài hơn sanh mạng, vậy hãy ráng sáng suốt tận tâm để nhận thức lại tình hình hiện tại của người đi, ta không gấp lắm đâu.

Mạnh Ngạn thốt:

- Người có quyền áp dụng mọi phương pháp. Nói cho người hay, chẳng bao giờ người được toại nguyện đâu. Tốt hơn hết người nên bỏ mộng đó đi, đừng có làm một việc vô ích.

Lệ Tuyết Linh gần giọng:

- Người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ chẳng, người có muốn biết giữa người cùng sắt thép cái nào cứng hơn cái nào à ? Nói dằng hoàng người không nghe, vậy thì phải cho người thấy thế nào là lợi hại mới được.

Mạnh Ngạn cố trừng đôi mắt đỏ ngầu:

- Ta không phải là kẻ hèn hèn. Ta nói với đầy đủ lý trí, người cứ xuống tay đi.

Lệ Tuyệt Linh bật cười ghê rợn:

- Người đã đánh giá ta quá thấp ngay từ phút giây đầu ! Họ Lệ này là kẻ có thừa khả năng khuất phục người.

Lệ Tuyệt Linh xòe bàn tay, năm ngón tay vươn thẳng, không mạnh không nhẹ, từ từ ấn năm ngón tay vào vết thương xoay một vòng.

Mạnh Ngạn kêu oái một tiếng.

Lệ Tuyệt Linh mặt lạnh như tiền ngoáy bàn tay thêm một vòng nữa. Kim Sam Khách Mạnh Ngạn còn bao nhiêu khí lực bật lên một tiếng rống kinh hoàng, toàn thân như đĩa nhúng vôi, mắt trắng dã, mồ hôi tuôn như xối.

Lệ Tuyệt Linh không hề cau mặt cầm luôn cánh tay nhấc lên. Vết thương ở dưới cánh tay bị động, Mạnh Ngạn đau đến thấy đủ ba mươi sáu ông trời.

Lần này y không rống lên nữa, bởi khí lực đã cạn hết rồi, lần này y chịu không nổi ngất lịm đi.

Bạch Liên Bình lo ngại:

- Nhẹ nhẹ tay một chút chứ ! Các hạ làm hấn chết luôn là hoài của đấy !

Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:

- Đừng có sợ hấn chết gấp, ta bảo đảm điều đó, với loại súc sanh như hấn, ta cần phải cay độc một chút .

Chàng vung tay tát mạnh vào mặt Mạnh Ngạn. Hấn tỉnh lại liền.

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười, thứ nụ cười của quỷ sứ câu hồn:

- Người đã thấy chưa ? Ta chỉ mới vừa cho người ăn điểm tâm thôi đó, người nên biết ngoài món điểm tâm còn có những bữa ăn chính nữa! Trong đó toàn là cao lương mỹ vị không à. Người liệu sức mình xem có ăn được thêm món gì chẳng, nếu được thì ta dọn ra luôn!

Mạnh Ngạn gào qua tiếng rên, cái ý thì gào chứ còn hơi sức nào mà bật thành tiếng:

- Người ... là một tên ác quỷ.... đội lốt người.

Lệ Tuyệt Linh so vai:

- Ta sẽ bắt đầu bằng món súp nóng nung thành nước, ta cho nhiều từng giọt, từng giọt lên mặt người, thỉnh thoảng ta cho vào mắt người vài giọt. Cái trò đó chẳng làm chết người song khó chịu lắm, Mạnh Ngạn. Qua bao lần thực nghiệm ta nhận ra chẳng có tay nào chịu nổi.

Tuy nhiên chàng chưa áp dụng phương pháp đó ngay.

Chàng cầm cánh tay tả của Mạnh Ngạn từ từ đưa lên phía trước.

Mạnh Ngạn hãi hùng rú lên:

- Xin tha mạng! Ta ... ta bằng lòng chỉ!

Lệ Tuyệt Linh dừng tay:

- Thế mới là thức thời vụ đó. Nếu lúc đầu người thức thời như vậy thì đâu đến nỗi phải thêm khổ. Nói mau! Nó ở đâu?

Mạnh Ngạn thở dài một lúc đoạn thốt :

- Nơi góc tường phía hữu đó, dưới đất sâu độ một thước!

Không cần nghe Lệ Tuyệt Linh nói gì, Bạch Liên Bình lập tức vọt mình chạy ngay đến đó. Nàng vận lực vào hai tay moi đất lên.

Lệ Tuyệt Linh lảng lảng khoanh tay trước ngực đứng đó nhìn, chàng lắc đầu thâm nghĩ con người đẹp đẽ như vậy mà lòng tham không lường nổi.

Mạnh Ngạn cố tiếp một câu:

- Lệ Tuyệt Linh, xin chừa cho ta chút ít với !

Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:

- Bây giờ thì đến lượt ta khuyên người đừng có mà nuôi mộng .

Mạnh Ngạn van nài:

- Ta có công ... ta đáng được hưởng phần nào chứ ...

Lệ Tuyệt Linh khoát tay:

- Người đã mất quyền hưởng dụng nó từ lúc người bỏ trốn cùng với rương ngọc này. Hãy nghĩ mà xem, ta chưa giết người là may lắm rồi mà người còn ở đó đòi chia phần số ngọc. Theo người , người có đáng được hưởng số ngọc đó chăng? Nếu người muốn thì lấy mạng mình thế ngọc luôn đi. Người không nghĩ đến mạng mình mà lại tha thiết đến ngọc. Cho người biết, đáng lẽ ta giết người rồi đấy, như ta vẫn thường làm đối với bọn cướp vô lương tâm. Song ta thấy người chưa đáng tội chết, nên ta để người sống mà ăn năn hối cải, hy vọng trong tương lai người sẽ thành con người tốt.

Mạnh Ngạn sợ không dám nói gì thêm.

Bỗng Bạch Liên Bình kêu lên hân hoan.

Lệ Tuyệt Linh nhìn sang, đúng lúc nàng nâng từ lòng đất lên một chiếc rương bằng gỗ tạp sơn đỏ dài độ hai thước, rộng độ một thước .

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:

- Hãy mở nắp rương ra, soát kỹ lại xem!

Bạch Liên Bình bật nắp ra liền.

Một lần sáng bắn từ trong rừng ra, chiếu rực làm choá mắt nàng, nàng phải nhắm mắt lại.

Lệ Tuyệt Linh gật gù:

- Đúng là số ngọc đó rồi, Bạch cô nương, xin cô hãy đóng nắp rừng lại đi.

-----o o O o o-----